

dette, med fuld Fortrøstning og uden at ængstes, gaae ind paa Ophævelsen af Kongeloven.

Jens Jørgensen: Det er blot en kort Bemærkning, som jeg skal tillade mig i Anledning af Uttringer, der ere fremsorte af Rigsdagsmanden for Standerborg Amts 2den Valgkreds (L. Schøler). Jeg maa da først bemærke, at jeg kjender meget vel til, hvad der passer ved den omtalte Valghandling, og den Stemning, som der gjorde sig gjældende; men det maa dog ogsaa erindres, at der i Reglen altid ved saadanne Leiligheder findes en Minoritet af Valgere, som ingen Repræsentant faaer. Det, jeg imidlertid egentlig søgte at fremhæve, var, at mange Valgere, som ikke ønskede Kongelovens Arvesølge ophevet, dog nu alligevel meente, at for Tiden var der intet Andet for end at gaae ind paa Budskabet, da de ellers frygtede for at miste vor fri Forsatning. — Hvad nu angaaer mit Valg til Folkethinget, saa troer jeg ikke, det er saa ganske rigtigt, naar man siger, at jeg blev valgt som Oppositionsmand; thi jeg troer ikke, at det var vore forskjellige politiske Anskuelser i denne Sag alene, som gjorde Udslaget ved Valget.

Formanden: Jeg vilde meget have ønsket, at den ærede Folkethingmand havde taget Hensyn til den Genstilling, jeg før tilbød mig at gjøre, nemlig, at jeg ikke troede, at det ledte til Noget at omtale Folkestemningen i hver Valgkreds. Folkethingsmændene for Maribo Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Lindberg: Det blev yttret af en æret Landsdagsmand for 9de Kreds (Bergsøe), at, saasnart Folket virkelig ønskede Prinds Christian af Glücksborg til Konge, maatte der i dets Dnske ogsaa ligge en Indrømmelse af, at Arvesølgen efter Kongeloven skulde ophæves, men det maa jeg nødvendigviis modsigge. Jeg indrømmer og har altid indrømmet, at, saasnart han skulde bestige Thronen, maa der skee en Forandring med Hensyn til Thronfølgen for hans Levetid, en saadan Forandring, at § 37 i den gamle Kongelov træder til side, medens han lever; men det er aabenbart noget ganske Andet end at ophæve Arvesølgen efter Kongeloven, og jeg har tillige

igaaer tilladt mig at paavise, at, naar vi blive ved at følge Londontractaten og beholde vor gamle Kongelovs Arvesølge, da passer begge Dele ganske nøjagtig. Naar denne Tilfættelse af Kongelovens § 37 finder Sted, saalange Prinds Christian af Glücksborg lever, da passer Londontractaten med Kongelovens Arvesølge, indtil det Tidspunkt indtræder, at en Dvinde skal bestige Thronen; men i det selvsamme Dieblis, det indtræder, da staaer den holsteenske Arveret i sin fulde Gyldighed, og Keiseren af Ruslands Fordringer paa Lehnshertugdømmet Holsteen vaagne da op igjen, og at Keiseren af Rusland lægger Bægt derpaa, kunne vi Allesammen være overbeviste om, da han, idet jeg forøvrigt ikke veed, om han har gjort Forsøg paa at faae det optaget i Londontractaten, endog saa samme Dag, denne Tractat blev undertegnet, ved sin Gesandt i London har gjentaget sine formeentlige Fordringer paa Lehnshertugdømmet Holsteen, naar den Tid kom, og overgivet dem til den danske Gesandt i London, som igjen har sendt dem til vor Regjering, og har faaet et saadant Svar tilbage, at de ere modtagne, og, forsaavidt jeg kan forstaae det diplomatiske Sprog, ogsaa paa en Maade anerkjendte. Derimod er det den Deel af Budskabet, at al Arveret efter Kongeloven skal ophæves, som støder mig, og som jeg ikke som dansk Mand kan give min Stemme til.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fikred man til Afstemning, hvorved

Hovedforslag Nr. 3 af Moltke:

Den forenede Rigsdag meddeler, i Genhold til Grundloven af 5te Juni 1849, § 4, for sit Bedkommende Samtykke til, at Hans Majestæt Kongen ordner Thronfølgen for det samlede danske Monarchie i Overensstemmelse med Indholdet af det Kongelige Budskab til Rigsdagen, angaaende Thronfølgen af 4de October 1852, fornyet den 13de Juni 1853.

over hvilket der var begjæret Raadvore paa ab af de samme Medlemmer, som havde forlangt